14/04/2020

“Ας αγωνιστούμε στην πνευματική υπομονή”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καλαβρύτων και Αιγιαλείας

“Η Ανάσταση, ως αποκορύφωμα της θείας φιλανθρωπίας, ως νίκη της ζωής πάνω στο θάνατο, είναι το συγκλονιστικότερο γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας, αφού σηματοδοτεί την οριστική ελευθερία από τον θάνατο και το χωρισμό μας από τον Θεό, και συνάμα αποτελεί την απαρχή της Καινής Κτίσεως με την έναρξη της αιώνιας ζωής” αναφέρει στην ποιμαντορική Εγκύκλιο για το Άγιο Πάσχα που εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Ιερώνυμος.

Στη συνέχεια τονίζει ότι: “Η αλήθεια της Εκκλησίας είναι αδιαπραγμάτευτη, αδιαμφισβήτητη, αναλλοίωτη, υπέρ λόγον και έννοιαν γιατί είναι αλήθεια αποκεκαλυμμένη και “μένει εις τον αιώνα”.

Διαβάστε την Εγκύκλιο:

Ἀ-γα-πη-τοί μου πα-τέ-ρες καὶ- ἀ-δελ-φοί, παι-διά μου ἐν -Κυ-ρί-ῳ- ἀ-γα-πη-τά,

Μὲ τὴ Χάρη τοῦ Οἰκτίρμονος Θεοῦ διωδεύσαμε τὸ “στάδιον τῶν ἀρετῶν” τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, καὶ φθάσαμε ἐν τέλει στὴ λαμπροφόρο Ἀνάσταση. “Ἰδοὺ γὰρ ἡμῖν παραγέγονεν ἡ ποθεινὴ καὶ σωτήριος ἑορτή, ἡ ἀναστάσιμος ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ τῆς εἰρήνης ὑπόθεσις, ἡ τῆς καταλλαγῆς ἀφορμή, ἡ τῶν

πολέμων ἀναίρεσις, ἡ τοῦ θανάτου κατάλυσις, ἡ τοῦ διαβόλου ἧττα” θὰ διασαλπίσει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, στὸ “Λόγο του εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα”.

Ἡ Ἀνάσταση, ὡς ἀποκορύφωμα τῆς θείας φιλανθρωπίας, ὡς νίκη τῆς ζωῆς πάνω στὸ θάνατο, εἶναι τὸ συγκλονιστικότερο γεγονὸς τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, ἀφοῦ σηματοδοτεῖ τὴν ὁριστικὴ ἐλευθερία ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ τὸ χωρισμό μας ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ συνάμα ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴ τῆς Καινῆς Κτίσεως μὲ τὴν ἔναρξη τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση πηγάζει ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἀφθονία τῶν χαρισμάτων, τὸ ὅραμα τῆς καθολικῆς ἀνάστασης τῶν νεκρῶν, ἡ ζωὴ ποὺ μεταμορφώνει καὶ ἀναβιβάζει τὸ θνητὸ σὲ ἀθάνατο, τὸ παροδικὸ σὲ αἰώνιο, τὸ γήϊνο σὲ οὐράνιο. Ἡ Ἀνάσταση νικᾷ τὸ θάνατο καὶ μαζί του τὴ φθορά, τὴν ἀδικία, τὰ πάθη, τὴν ἀχαριστία, τὸν πειρασμό, τὴν ἄγνοια, τὴν ἀνελπιστία, τὴν ἀποτυχία, τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ καλεῖ στὴν εὐχαριστηριακὴ τράπεζα τὸν πεπτωκότα Ἀδάμ. Τοῦ φορεῖ τὸν πρῶτο χιτῶνα γιὰ νὰ εἰσέλθει στὸν νυμφῶνα, τὸν κάνει κοινωνὸ τῆς Θεότητος, τὸν εἰσάγει στὸν Παράδεισο. Ἡ Ἀνάσταση ὡς ἀνατολὴ τῆς Ὄγδοης Ἡμέρας εἶναι ὑπερφυὴς χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση, εἶναι πρόδρομος τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως ἐν Χριστῷ, εἶναι ἡ ἀπόδειξη καὶ ἡ βεβαιότητά μας γιὰ τὴν πορεία μας πρὸς τὴ λαμπρότητα τῆς Ἄνω Ἰερουσαλήμ.

Ἡ φετεινὴ ὅμως αὐτὴ πορεία, ἀγαπητά μου παιδιά, σημαδεύτηκε ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ, ὁ ὁποῖος ὡς μάστιγα ἔπληξε ὅλη τήν οἰκουμένη. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἐπέλθουν ριζικὲς ἀλλαγὲς στὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς τῶν κοινωνιῶν καὶ νὰ ἀρθεῖ πρὸς καιρὸν ἡ κανονικότητα τοῦ καθημερινοῦ βίου. Ἐνώπιον μιᾶς συμφορᾶς τέτοιου μεγέθους, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μείνει ἀνεπηρέαστη ἡ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Ἔτσι οἱ ἱερὲς ἀκολουθίες τελοῦνται χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, οἱ ναοί μας παρέμειναν -καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν- κλειστοὶ γιὰ τὴν κοινή λατρευτική μας ζωή. Μεγίστη ὀδύνη εἶναι γιὰ κάθε Χριστιανὸ ἡ ἀπουσία του ἀπὸ τοὺς ναούς, ἰδιαίτερα κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Μεγάλης καὶ Ἁγίας Ἑβδομάδος, ὥστε νὰ βιώσει τὴν σταυρικὴ πορεία τοῦ Θεανθρώπου, ἀπὸ τὴν εἴσοδό Του στὴν Ἁγία πόλη τῆς Ἰερουσαλὴμ μέχρι τὴν ἔνδοξη Ἀνάστασή Του. Ὅμως, ὡς συνειδητοὶ πιστοί, γνωρίζουμε πὼς τίποτε δὲν συμβαίνει στὸ βίο μας χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτρέψει τὸ βούλημα τοῦ Κυβερνῶντος Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος τὰ πάντα θαυμαστῶς οἰκονομεῖ. Παρόλο ὅμως ποὺ ἡ λοιμικὴ νόσος στέρησε τὴν αὐτοπρόσωπη, φυσικὴ παρουσία μας στὸ ναό, νοερῶς καὶ διὰ τῆς ἀδιαλλείπτου προσευχῆς, τὸ πνεῦμα μας συμμετέχει στὰ σεπτὰ Πάθη καὶ τὴν Ἔνδοξο Ἀνάσταση. Διότι, ὅπως σὲ κάθε δοκιμασία μας, ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀσφαλὴς καὶ βέβαιη ὁδὸς τῆς αὐθεντικῆς ἀποφασιστικότητάς μας νὰ ἀποκαταστήσουμε τὴν ἑνότητά μας μὲ Ἐκεῖνον. Πρέπει ὅλοι μας νά καταλάβουμε ὅτι αὐτά τά ὁποῖα εἴμεθα ὑποχρεωμένοι να ζήσουμε καί νά ὑποστοῦμε εἶναι πρόσκαιρα. Ὁ Νικητής τοῦ θανάτου, Ἰησοῦς

Χριστός, θά μᾶς ἀπαλάξει καί ἀπό αὐτήν τήν σκληρή δοκιμασία μας. Πῶς; Μέ την ταπείνωσή μας, τήν καρδιακή προσευχή μας καί τήν πλήρη ἐμπιστοσύνη στό θέλημά Του. Θά ξαναζήσουμε ἑνωμένοι καί πάλι τήν μυσταγωγική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας μέσα ἀπό τίς Ἱερές Ἀκολουθίες, καί τήν μετάληψη τοῦ Σώματος καί Αἵματος τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ μας, στούς Ἱερούς Ναούς μας.

Ἀ-γα-πη-τοί μου πα-τέ-ρες καὶ- ἀ-δελ-φοί, παι-διά μου ἐν -Κυ-ρί-ῳ- ἀ-γα-πη-τά,

Μεταξὺ ἄλλων ἡ ἐμφάνιση τῆς πανδημίας ἔφερε στὸ προσκήνιο, ὡς μὴ ὄφειλε, τὸ ζήτημα τοῦ τρόπου τῆς μεταλήψεως διὰ κοινῆς λαβίδος κατὰ τὴν τελέση τοῦ συστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας τοῦ ὑπερτάτου Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, θεωρητικὰ μὲ πρόσχημα τὴ διαφύλαξη τῆς δημόσιας ὑγείας, οὐσιαστικὰ ὅμως μὲ προφανῆ στόχο τὴ διαμφισβήτηση τοῦ ἴδιου τοῦ μυστηριακοῦ περιεχομένου της καὶ κατ᾽ ἐπέκταση τοῦ σωτηριολογικοῦ χαρακτήρα ὅλων τῶν Θείων καὶ Ἀπορρήτων Μυστηρίων. Ὁ Ἄρτος τῆς Ζωῆς ἔγινε «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» καί ἀφορμή διενέξεων. Ὁ Ἰ. Χρυσόστομος ὅμως μᾶς δίδει τήν ἀπάντηση στόν λόγο του προς τούς νεοφωτίστους, οἱ ὁποῖοι μόλις εἶχαν βαπτισθεῖ καί ἐπρόκειτο νά κοινωνήσουν γιά πρώτη φορά τό βράδυ τῆς Ἀναστάσεως: «Ὅλοι λοιπόν ὅσοι ἀξιωθήκατε νά ἐγγραφεῖτε στήν ἐπουράνια αὐτή βίβλο, προσφέρατε πλούσια τήν πίστη σας καί ὑγιῆ τό λογισμό σας. Γιατί τά ὅσα γίνονται ἐδῶ χρειάζονται πίστη καί τά μάτια τῆς ψυχῆς, ὥστε νά μή προσέχει κανείς μόνο τά ὅσα βλέπει, ἀλλ᾽ ὁρμώμενος ἀπ᾽ αὐτά νά φαντάζεται καί ἐκεῖνα πού δέν βλέπονται. Γιατί τέτοια εἶναι τά μάτια τῆς πίστεως˙ ὅπως ἀκριβῶς δηλαδή τά μάτια τοῦ σώματος μποροῦν νά βλέπουν ἐκεῖνα μόνο πού ὑποπίπτουν στήν αἴσθηση, ἔτσι καί τά μάτια τῆς πίστεως βλέπουν τά ἀντίθετα μ᾽ ἐκεῖνα. Καθόσον αὐτό εἶναι πίστη, τό νά βλέπει κάποιος σάν ὁρατά ἐκεῖνα πού δέν βλέπονται». (ΕΠΕ, 30, Κατήχησις, II,9). Τό μυστήριο εἶναι θεμέλιο τῆς ὕπαρξης τοῦ ἀνθρώπου καί δέν ἑρμηνεύεται μέ τή λογική. Στήν περίπτωση τῆς πίστεως ἔχουμε ὄχι τό παράλογο ἀλλά τό ὑπέρλογο.

Ἂς ἀγωνιστοῦμε ἑπομένως αὐτή τήν περίοδο περισσσότερο στήν πνευματική ὑπομονή. Διότι, μέσα σὲ αὐτὸ τὸ πλαίσιο ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μὲ μόνη Κεφαλή της τὸν Σωτῆρα, ἔχοντας πλήρη συναίσθηση τῆς σωτηριολογικῆς ἀποστολῆς της στὸν κόσμο, διατρανώνει τὴν ἀλήθεια τῶν ζωοποιῶν Μυστηρίων της, καὶ πανηγυρικὰ διακηρύσσει ὅτι ἡ μοναδικὴ Ἀλήθεια ποὺ ἀποδέχεται εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος κατὰ τὸ εὐαγγελικὸ “ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή” καθὼς καὶ ὅτι ἡ ἄρνηση τῶν Θείων καὶ ἀπορρήτων Μυστηρίων συνιστᾷ ἄρνηση τῆς Θεότητος, τῆς Θείας Οἰκονομίας, τοῦ Σταυροῦ, τοῦ Σεπτοῦ Πάθους, τῆς Ἀναστάσεώς Του καὶ συνεπῶς τῶν δωρεῶν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἡ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀδιαπραγμάτευτη, ἀδιαμφισβήτητη, ἀναλλοίωτη, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν γιατί εἶναι ἀλήθεια ἀποκεκαλυμμένη καὶ “μένει εἰς τὸν αἰῶνα”.

Ὅλα βεβαίως τὰ παραπάνω εἶναι ἀλλότρια καί παράδοξα γιά τοὺς ἀμφισβητίες ὀρθολογιστές καί γιά ὅσους διακατέχονται ἀπό τό κοσμικό πνεῦμα καί φρόνημα καί δέν μποροῦν μέ ταπείνωση νά σταθοῦν ἐνώπιον τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, καί νά ὁμολογήσουν ὅπως ἡ Παναγία μας «ἰδού ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά τό ρῆμα σου». Ἡ μητέρα Ἐκκλησία ὅμως ἀπὸ τὴν πλευρά της ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου μας, ὁ ὁποῖος πάνω στὸ Σταυρὸ συγχώρεσε τοὺς σταυρωτές Του, καὶ προσεύχεται στοργικὰ γιὰ τὴν μετάνοια καί τη σωτηρία τῶν ἐχθρῶν της καὶ γιὰ τὴν ἐν συντριβῇ καρδίας εἴσοδό τους στὶς αὐλὲς τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος “πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν”.

Ἀ-γα-πη-τοί μου πα-τέ-ρες καὶ- ἀ-δελ-φοί, παι-διά μου ἐν -Κυ-ρί-ῳ- ἀ-γα-πη-τά,

Σήμερα ποὺ τὰ “πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια”, ποὺ “θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἅδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν”, σήμερα λοιπὸν, καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα τῆς νίκης τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ θανάτου, μὲ τὴν χαρά, τὴν εἰρήνη, τὴν εὐφρόσυνη διάθεση ποὺ διακατέχει τὶς ψυχὲς μας γιὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἔγερση τοῦ Κυρίου μας, καὶ μὲ τὴν ἀκράδαντη πεποίθηση ὅτι σύντομα θὰ ἐπιστρέψουμε στὴν ὡραιότητα τῆς λειτουργικῆς μας ζωῆς, εὐχόμεθα ὁλοψύχως:

Χριστὸς Ἀνέστη!

Μὲ πατρικὴ ἐν Χριστῷ ἀγάπη

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ